

Un esparracat a les noccs, per Josep Mª Solà

Dg, 9/10/2011 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

A un pobre que han trobat per un camí se li demana que porti el vestit de noccs. A què respon aquesta raresa? Donant al vestit un sentit simbòlic s'aclareixen moltes coses, diu el teòleg Josep Mª Solà en aquest nou comentari de l'Evangeli d'aquest diumenge.

UN ESPARRACAT A LES NOCCS

La paràbola que llegim a l'evangeli d'avui (Mt 22,1-14) podria portar el títol del verset segon: "Paràbola del rei, que celebrava les noccs del seu fill" . La paràbola té dues parts; a la primera part la crida fracassa i a la segona part la crida té èxit, però totes dues parts acaben malament. El personatge del rei és el que trava la unitat de la paràbola i permet connectar les dues parts que, a primer cop d'ull, semblen molt dispers, tant ,que s'ha arribat a pensar que es podria tractar de la unió de dues paràboles diferents: la del rebuig a la invitació reial i la del convidat sense vestit de festa. En l'actualitat s'està d'acord en que es tracta d'una única paràbola.

La paràbola comença descrivint una situació corrent i coneguda en l'època de Jesús. Un rei organitza el banquet de les noccs del seu fill. És costum propi de l'època que es trameti una invitació un temps abans, i, quan l'inici del banquet és imminent, es fa una segona invitació. Les dues invitacions al banquet s'ajusten, doncs, amb els costums de l'època. Els invitats tenen dret a saber el nom de la resta de comensals i poden entrar i ser rebuts al banquet mentre a l'entrada de la casa hi hagi penjada una tela, que sol ser-hi fins al servei del tercer plat.

Tampoc és estranya la identificació del banquet de les noccs del fill amb el banquet de la salvació a la fi dels temps. "Vindrà molta gent d'orient i d'occident i s'asseuran a taula amb Abraham, Isaac i Jacob en el Regne del cel" (Mt 8,11). Aquest passatge, a més d'il·lustrar la identificació del banquet amb la salvació, s'ajusta molt a la paràbola perquè aquells que els servents troben pels camins són els que venen d'orient i d'occident.

Les rareses comencen quan els invitats planten el rei. És un menyspreu difícil d'imaginar. Segueix la reacció desproporcionada del rei que incendia tota la ciutat. A continuació s'omple l'estança d'una mena de convidats poc adients pel banquet de les noccs del fill d'un rei i la raresa més desconcertant és la d'exigir un vestit de noccs a un pobre. Tot això és el que ha de desvetllar la reflexió.

La paràbola és un advertiment a no perdre's la gran ocasió d'entrar i participar en la gran festa del Regne de Déu. La porta encara no està tancada, la tela encara penja. La indicació de que la sala tard o d'hora s'ompli, vol dir que no es pot aplaçar indefinidament la decisió d'entrar al banquet. Estar obsessionat en les ocupacions diàries o en l'afany per augmentar les riqueses pot esdevenir un entrebanc que ens faci passar per alt la crida i la invitació a participar en el banquet del Regne.

“Els servents van reunir tots els qui van trobar bons i dolents” (v.10). La menció dels dolents obre la possibilitat a que dins l'estança hi hagi qui no reuneix les condicions adequades per estar en el banquet. L'indicador de que no es reuneixen les condicions és el vestit. Sovint a la Bíblia el vestit defineix la persona. Ho il·lustrarem amb alguns exemples extrets del mateix evangeli de Mateu. Joan Baptista va vestit amb pell de camell (3,4); els que porten vestits refinats viuen als palaus (11,8); per descriure Jesús transfigurat es diu que el seu vestit s'ha tornat blanc com la neu, la transformació de Jesús s'explica amb el recurs de la transformació del vestit (17,1-9); en el relat de la resurrecció el vestit blanc serveix per definir l'àngel (28,3). El vestit fa la persona. La paràbola, per descriure aquells dolents que han anat a parar a la sala del banquet, però no en són dignes, diu que no porten el vestit apropiat. Tots els que no estan en condicions en són exclosos. El mateix rei s'encarrega que així es faci.

Diumenge 28 durant l'any
9 d'Octubre de 2011